Додаток 6.1.1

ДИТИНСТВО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЙОСАФАТА (КУНЦЕВИЧА)

Близько 1580 року в сім'ї Гавриїла та Марії Кунцевичів народився син Іван. Місто Володимир-Волинський, де минуло Іванове дитинство, було невеликим, проте мало славну історію, розташовувалося на перехресті торгових шляхів, у ньому проживали українці, литовці, поляки, євреї, вірмени. Іванів батько був знатним міщанином, купцем і радником міста. Оскільки батько через свої справи й обов'язки мусив часто перебувати поза домом, Івась (так лагідно називали його в дитинстві) зростав під дбайливим доглядом матері. Вона навчила його читати і писати, навчила його любити Бога і робити добро.

У 7 років Іван пішов до школи при парафіяльній церкві. Він був дуже здібним, тож навчання йому давалося легко. Як про нього розповідав один старожил: «Коли батьки віддали його до початкової школи, він більше здобував своїми талантами, ніж власною працею». Чуйність, розсудливість і готовність допомогти – були чеснотами Івана, про які згодом згадували сивочолі довгожителі Володимира. У життя Іван поніс віру в Бога, любов до рідних і вірність друзям. Саме в ці дитячі роки в Івана сформувалися цінності, якими він керуватиметься впродовж життя.

Додаток 6.1.2

ЮНІСТЬ СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЙОСАФАТА (КУНЦЕВИЧА)

1595 року батьки Івана Кунцевича, бажаючи забезпечити йому стабільне майбутнє, віддали його у навчання до багатого купця Якинта Поповича, міського радника м. Вільно (столиці Великого князівства Литовського, до складу якого тоді входила Волинь). Тут Іван опинився серед різного роду спокус. Вільно у той час було містом, де панували неморальна поведінка, розпуста, розвивалися секти та поширювалися єресі. Якинтові сподобався працьовитий юнак, купець навіть виношував думку про одруження Івана зі своєю донькою, спадкоємицею значного маєтку.

Опинившись у великому місті, серед нових можливостей, випробувань, спокус, Іван намагався дотримуватися принципів, які виніс зі своєї сім'ї, дитинства. Це був час, коли Іван повинен був зробити життєво важливі рішення, які покерують його дальшим життям. Один із друзів Івана у Вільні розповідав пізніше: «Кунцевич звірився мені, що в Вільні він найперше звернувся до Господа Бога нашого, і благав його, щоб указав шлях, яким йому слід іти».

У цей час по всій Україні розпочалася релігійна війна, спричинена з'єднанням Української Церкви із Вселенською. Ця боротьба між прихильниками та противниками з'єднання спричинила велику ворожнечу, яка часто супроводжувалася застосуванням фізичної сили. З дитинства Кунцевич знав, що в сім'ї, де немає миру, не може бути ні любові, ні щастя. Та він тоді ще не знав, хто у цій суперечці правий.

По допомогу у прийнятті рішення він звернувся до Бога словами псалма: «Господи, навчи мене путі твоєї, щоб я ходив у твоїй правді» (Пс 86, 11). Одного разу, читаючи церковну книгу Мінеї на 29 і 30 червня, він прочитав:

«Петре, підвалино Апостолів, скало Церкви Христової, початку християн, паси славно вівці своєї вівчарні, заховай свої ягнята від хитрих вовків, спаси своє стадо від

лютих напастей». Іван зрозумів, що цими словами Бог промовляє до нього особисто.

Ось так вирішив Іван Кунцевич справу своєї віри в самих таки початках свого побуту в Вільні: він пішов за голосом церковних пастирів, які, розваживши все як слід, пішли за голосом своєї пастирської совісти, що диктувала їм зробити все по-людському можливе, щоб на землях Литви, Білоруси й України сповнилася Христова воля: *«Щоб усі були одно» (Йо 17,21), «Щоби було одне стадо й один пастир» (Йо 10,16)*,.

Праведні й святі люди завжди йдуть прямою дорогою. Так вчинив і цей юнак.

Слухаючи голос Божий, Іван Кунцевич, прагнучи допомогти людям, вирішив не говорити, чи повчати їх, що слід робити, а власним прикладом засвідчити вірність Богові та Церкві.

Молодий Іван, попри різні вмовляння Якинта Поповича, в якого жив у Вільні, залишає купецьку справу, щоби стати купцем небесних чеснот і віддається на службу Богові.

Додаток 6.1.3

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ЙОСАФАТ (КУНЦЕВИЧ) – СВІДОК ВІРИ ТА ЄДНОСТІ ЦЕРКВИ

1604 року він вступає до запустілого монастиря Пресвятої Трійці у Вільні. Був прийнятий і в ченці пострижений самим Київським митрополитом Іпатієм Потієм і приймає чернече ім'я – Йосафат.

1609 року Йосафат Кунцевич був висвячений митрополитом Іпатієм Потієм на священика. Йосафат своїми науками, добрими словами, милостинею «притягав» до Київської Унійної Церкви велике число людей, які відрікалися схизми та ставали ревними католиками. Вороги, бачачи великі успіхи святого чоловіка, різними способами намагалися знайти в ньому якусь провину чи недолік, а не знайшовши нічого в святому Йосафатові, через свою заздрість дали йому прізвисько «душехват».

1613 року, за наказом митрополита Вельямина Рутського, Йосафата було поставлено на ігумена Битенського монастиря. Митрополит Вельямин Рутський 1615-го призначає на Полоцький архиєпископський престіл Йосафата єпископом-помічником. 1618 року, після смерті старенького архиєпископа Гедеона, Йосафат переймає архиєпископство у свої руки.

У неділю, 12 листопада 1623 року, його вбили. Йосафат Кунцевич своєю мученицькою смертю привів до з'єднання більше людей, аніж своєю тяжкою працею за життя. Папа Урбан VIII 16 травня 1643 року причислює священномученика Йосафата Кунцевича до числа блаженних. 12 листопада 1644 року у Римі відбулося перше святкування празника священномученика Йосафата Кунцевича. 29 червня 1867 року папа Пій IX урочистою буллою вписав святого священномученика Йосафата Кунцевича до числа святих мучеників.

Додаток 6.2

НАЙБІЛЬШІ ЦІННОСТІ

Любов: 1. Терпеливість 2. Працьовитість 3. Повага до старших 4. Вірність 5. Мужність 6. Радість 7. Вимогливість 8. Ніжність 9. Життєрадісність 10. Чуйність 11. Жертовність 12. Любов 13. Справедливість 14. Щирість 15. Співчутливість 16. Молитва 17. Відкритість 18. Готовність прийти на поміч 19. Уважність 20. Щедрість 21. ..... 22. ..... 23. ..... 24.	**Любов**: 1. Терпеливість 2. Працьовитість 3. Повага до старших 4. Вірність 5. Мужність 6. Радість 7. Вимогливість 8. Ніжність 9. Життєрадісність 10. Чуйність 11. Жертовність 12. Любов 13. Справедливість 14. Щирість 15. Співчутливість 16. Молитва 17. Відкритість 18. Готовність прийти на поміч 19. Уважність 20. Щедрість 21. ..... 22. ..... 23. ..... 24. .....

Додаток 6.3

МОЛИТВА ДО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЙОСАФАТА (КУНЦЕВИЧА)

Великий мученику Христовий, Йосафате, чудовий взоре християнської досконалості і непереможний апостоле з'єднання Церков! Ти з любові до Бога не відказався ні від яких праць і трудів, і навіть радо пролляв кров і віддав своє життя. Благаємо тебе, святий покровителю й отче, заступайся за нас і випроси нам непохитності у святій католицькій вірі й ревності за спасіння наших власних душ, душ наших сімей, знайомих і всіх людей.

Святий сященномученику Йосафате, згадай, що ти брат наш із крові й кості, тому заступайся в Бога за народ, з якого ти вийшов. Вчини, наш святий покровителю, своїми могутніми молитвами, щоб у всьому українському народі настала єдність у святій вірі, щоб усі стали дітьми однієї Христової Церкви, та щоб наш народ, збагачений дочасним й вічним благословенням, прославляв Бога, Який нагородив тебе нев'янучим вінком слави у Своєму Небесному Царстві, Якому належить слава, честь і поклін. Отцю і Сину, і Святому Духові, нині і повсяк час, і на віки вічні. Амінь.